

[Hølvæg Petersen.]

alligevel være påkrævet at se på forbindelsen mellem seminarium og de højere uddannelser.

Alt i alt mener jeg, at vi i udvalget må drøfte, om der kan lægges en langsigtet linje, hvorefter seminarieuddannelsen kan indpasses i de højere uddannelser og indgå i et samarbejde med universiteterne. Nogen let opgave er det ikke. Den omstændighed, at vi har 29 seminarier, bør ikke virke afskrækkende, selv om der er en lang række praktiske og principielle problemer at diskutere. Hvis vi lader, som om dette spørgsmål ikke eksisterer, fordi det er nemmest for os at gennemføre lovforslaget omtrent som det er, og fordi der står en bred sagskundskab bag ved det, vil vi inden længe på ny komme til at stå over for at skulle revidere loven. Vi må derfor i udvalget nøje overveje, hvordan vi kan skabe basis for en ny udvikling, og jeg tror ikke, at den udformning, forsøgsparagraffen har fået, giver de fornødne muligheder. Det kan også godt være, at der er enkelte andre paragraffer, hvis udformning vi må se på, hvis vi ønsker dette samarbejde, denne tilnærmelse mellem seminarium og universitet.

Jeg skal herefter gøre et par bemærkninger om lovforslaget om højere forberedelseseksamen, HF eller KBA — hvad vi nu skal kalde det.

Jeg vil gerne komplimentere den højtærede minister for dette lovforslag; jeg er stort set enig i de principper, der ligger til grund for det. Det er vigtigt, at man giver unge fra forskellige uddannelsesløb mulighed for at gå ind i denne uddannelse. Jeg er enig i, at man ikke skal forlange, at de unge har gennemgået dette kursus for at kunne gå op til prøven. Det er også af betydning, at uddannelsen får en selvstændig placering, så det ikke kommer til at dreje sig om en adgangsprøve til én bestemt uddannelse; derved ville man låse den fast. Den må være indrettet således, at man, når uddannelsen er gennemgået, kan vælge mellem flere uddannelsesveje. Det må være en selvfølge, at adskillige af dem, der søger denne uddannelse, vil gå andre steder hen end til seminarierne; det ville, om dette blot kom til at gælde de elever, der klarer sig for dårligt til at

kunne optages på seminarierne, være meget belastende for hele ideen bag forslaget om denne nye uddannelse.

Hvad angår spørgsmålet om den værdi, den kompetence, man skal tillægge den forberedende undervisning, ja, så mener jeg, det er indlysende, at vi ikke på forhånd kan få alt dette klarlagt; der må føres en lang række forhandlinger, men for mig står det således, at man må stille efter at give forberedelsesundervisningen en så høj kompetence som muligt, og jeg mener derfor, at det alvorligt bør overvejes, om ikke det er muligt at give uddannelsen principiel ligestilling med studentereksamen. Og så skynder jeg mig at føje til for ikke at blive misforstået, at dette ikke behøver at betyde, at uddannelsen kommer til ganske at svare til den, man i øjeblikket har i gymnasiet. Det må jo være muligt i en række fag at bygge videre på det grundlag, man har fra andre uddannelsesformer. Jeg tænker her både på det, der sker i 8.-10. klasserne, på det, der sker i aftenskolen, i ungdomsskolen og i de faglige skoler. Afgørende må det være, om man i redskabsfagene, fremmedsprog, matematik og dansk, har de nødvendige forudsætninger for at gå ind i en videregående uddannelse, og her kommer vi ikke uden om krav, der nogenlunde svarer til studentereksamen; men hvor det drejer sig om andre fag, mener jeg afgjort, at andre læseplaner, andre prøveformer, kan komme ind i billedet.

Vi behøver altså ikke at lægge uddannelsen til rette, så den kommer til at ligne gymnasiets undervisning; der er mulighed for at følge andre veje og endda nå samme mål. Hvis man indretter uddannelsen således — og det var også det, det ærede medlem hr. Poul Hartling var inde på for et øjeblik siden — at man, når den er tilendebragt, skal søge videreuddannelse andetsteds på kursus af forskellig karakter for at kunne gå videre i et andet uddannelsesløb, ja, så er vi jo ikke kommet helt ud af blindgyden, selv om der er taget et væsentligt skridt. Det er for mig helt afgørende, at vi kommer ud af den blindgydesituation, hvori vi har befundet os, og jeg ved, at den højtærede minister er helt enig i dette synspunkt.

Skal det, jeg her har sagt, accepteres,